

Arrest

nr. 351 029 van 29 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten T. L'ALLEMAND
en S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2026 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing van 7 januari 2026 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekster had ingediend op 10 april 2025, onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.04.2025 werd ingediend en op data van 19.05.2025, 24.07.2025, 23.07.2025 en 31.12.2025 werd geactualiseerd door:

M., S. [...] *nationaliteit: Nepal*
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier blijkt dat zij op 10.05.2022, vanuit Roemenië, een aanvraag tot het bekomen van een gecombineerde vergunning indient. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en op 21.08.2022 reist betrokkene naar België. Op 17.11.2022 wordt ze in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart wordt op 11.08.2023 verlengd tot 12.07.2024. Echter, op 22.02.2024 wordt haar toelating tot arbeid ingetrokken door het bevoegde gewest, deze beslissing wordt door betrokkene betekend op 27.03.2024. Op 10.10.2024 verkrijgt betrokkene opnieuw een tijdelijk verblijfsrecht op basis van artikel 9bis. Haar A-kaart wordt afgeleverd op 22.10.2024 en is geldig tot 11.09.2025. Mevrouw dient op 22.07.2024 tevens een aanvraag gezinshereniging, in functie van haar Belgische partner, in. Deze aanvraag wordt toegestaan waardoor de A-kaart gesupprimeerd wordt 30.01.2025 en betrokkene op 25.02.2025 in het bezit gesteld wordt van een F-kaart. Echter, op 27.06.2025 wordt haar verblijfsrecht reeds ingetrokken, daar er geen sprake meer is van een gezinseenheid. Deze beslissing wordt op 22.12.2025 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenzaken.

Betrokkene beroept zich op haar relatie met een Belgische onderdaan en het feit dat zij niet verantwoordelijk zou zijn voor de breuk. Ze wijst er op dat het onredelijk is dat zij naar Nepal moet terugkeren door de schuld en fout van haar partner. Echter, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar Nepal bijzonder moeilijk maakt. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat haar verblijfsrecht verbonden was aan het gezinsleven met haar partner, in eerste instantie en met haar toelating tot arbeid (geldig tot 11.09.2025) in tweede instantie. Betrokkene toont niet concreet aan waarom het feit dat haar partner schuldig zou zijn aan de relatiebreuk een tijdelijke terugkeer naar Nepal bijzonder moeilijk zou maken.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zij in het bezit was van haar F-kaart. Vermits haar verblijfsrecht definitief werd ingetrokken op 22.12.2025 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier opnieuw wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2022 in België zou verblijven, dat zij hier tewerkgesteld was, dat er sprake zou zijn van integratie en duurzame lokale verankering, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij haar inburgeringstraject volbracht zou hebben, dat zij over een goede actieve en passieve kennis van het Nederlands zou beschikken, dat zij zich ten volle zou inzetten voor het bedrijf waar zij werkt, dat haar werkgevers uitermate tevreden zouden zijn, dat het haar aan energie en sociaal meelevendheid niet zou ontbreken, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat onze maatschappij enorm veel van haar zou krijgen, dat onze gemeenschap een voorbeeld aan haar zou kunnen nemen, dat zij zich tot het uiterste zou inzetten, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat zij haar certificaat Nederlands richtgraad 1 en bijhorende deelcertificaten voorlegt evenals haar inburgeringsattest, haar loonfiches, haar arbeidsovereenkomst, veertien getuigenverklaringen en foto's van haar huwelijk) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Ook op 7 januari 2026 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen deze beslissing diende zij eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat gekend is onder het rolnummer 359 754.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen. Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. Suetens en M. Boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42 ,§1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen.”

2.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat haar centrum van belangen zich thans in België bevindt. Zij beschikt over een dienstbetrekking. Haar vrienden bevinden zich eveneens in België.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. Vande Lanotte en Y. Haeck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

Indien verzoekster dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van de betrokkene is dan ook reëel. Het middel komt aldus ernstig voor.”

2.3. Het derde middel luidt als volgt:

“Artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet voorziet in de voorlegging van een document :

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

In casu wordt de buitengewone omstandigheid wel degelijk afdoende bewezen.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 184).

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42 ,§1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.4. Gelet op hun onderlinge verknachtheid worden de drie middelen samen behandeld.

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk

worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt. Waar verzoekster dus stelt dat rekening moet worden gehouden *“met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”*, gaat dit slechts op in zoverre zij deze elementen ter beoordeling heeft gelegd van de verwerende partij in haar aanvraag.-

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Vooreerst betoogt verzoekster dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing. Zij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Zij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waardoor een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet in dat geval niet van toepassing is. Verzoekster kan er dus niet dienstig de schending van aanvoeren.

Verder stelt de Raad vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk in concreto heeft gemotiveerd over de door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen, waaronder haar verblijfsduur, integratie, gezins- en economische situatie. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd dat geen rekening is gehouden met alle elementen uit het dossier. Zij kan de verwerende partij daarnaast niet verwijten om niet te hebben gemotiveerd over elementen die zij niet in haar aanvraag had aangevoerd als buitengewone omstandigheden. De bewijslast bij een aanvraag rust immers op verzoekster zelf.

Het komt dan ook aan verzoekster toe om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing alsnog niet afdoende of ondeugdelijk zijn.

Verzoekster betoogt dat de buitengewone omstandigheden in casu wel degelijk worden bewezen. Hiermee geeft zij enkel aan het niet eens te zijn met de beoordeling in de bestreden beslissing, maar dit volstaat geenszins om de concrete motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Daarnaast beroept verzoekster zich op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zij wijst op haar gezinsleven, maar gaat daarna enkel in op de elementen die raken aan een privéleven. Zij wijst erop dat aangetoond wordt dat haar centrum van belangen zich thans in België bevindt, dat zij beschikt over een dienstbetrekking, dat haar vrienden zich eveneens in België bevinden, dat zij alhier lang verblijft en dat zij wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, dan kan zij haar gezinsleven (lees: privéleven) niet beleven, wat in strijd is met artikel 8 van het EVRM, aldus verzoekster.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing aangaande de dienstbetrekking van verzoekster wordt gesteld dat dit niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zij in het bezit was van haar F-kaart en dat vermits haar verblijfsrecht definitief werd ingetrokken op 22 december 2025, op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming verviel om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. De verwerende partij heeft daar nog aan toegevoegd dat indien verzoekster een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier opnieuw wenst te werken, zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Verzoekster laat deze motieven ongemoeid, waardoor ze overeind blijven.

Waar verzoekster zich beroept op haar vriendenkring, lang verblijf en integratie in België, stelt de Raad vast dat de verwerende partij dienaangaande heeft geoordeeld dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden.

De Raad stelt in dat verband vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. Door de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag en het feit dat deze elementen “reële” zijn, toont verzoekster nog niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld dat deze niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België is ingediend. De Raad merkt daarbij nog op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de mate van integratie van verzoekster en of deze al dan niet “reële” is, maar enkel stelt dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden aangezien.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert over artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat zij zich in haar aanvraag niet had beroepen op deze bepaling en zij dus de verwerende partij niet kan verwijten om daarover niet te hebben gemotiveerd. Overigens moet er verder op worden gewezen dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en dat verzoekster loutere bewering dat zij haar gezins- en privéleven niet in haar land van herkomst kan verderzetten, niet volstaat om een schending aan te tonen van artikel 8 van het EVRM. Wat haar beweerd gezinsleven betreft, moet erop worden gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet langer een relatie heeft met haar partner en zij betwist dat niet. Uit niets blijkt dat zij dus nog een gezinsleven heeft in België. Voorts, wat de verwijzing naar haar lang verblijf en privéleven betreft wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag in haar land van herkomst, zoals dat in de regel is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in casu een schending met zich zou brengen van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoekster is teruggekeerd naar haar land van herkomst, zich in regel stelt en aanvraagt om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Indien verzoekster een aanvraag indient in haar land van herkomst, zich desgewenst beroepend op artikel 8 van het EVRM, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken in het licht van deze bepaling.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.7. De drie middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS